

doručen exekuční titul, na jehož základě byla exekuce povolena. Pro skutečnou povahu této žaloby jest bez významu, že žalobce označil v žalobě žalobu jako žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1930, Rv I 1110/29.)

Proti žalobkyni byly vydány na návrh žalované strany dva platební příkazy, ze dne 18. března 1927 U III 255/27 a ze dne 20. dubna 1927 U III 356/27. Podle platebního příkazu U III 255/27 byla pak proti žalobkyni povolena mobilární exekuce usnesením ze dne 22. dubna 1927 a podle platebního příkazu U III 356/27 mobilární exekuce usnesením ze dne 20. května 1929. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně, by obě tyto exekuce byly prohlášeny za nepřípustné, ježto jí žádný z obou platebních příkazů nebyl doručen, a podpisy na zpátečních listcích nejsou jejími podpisy. Procesní soud první stolice žalobu zamítl proto, že žalobkyně, pokud jí platební příkazy nebyly doručeny, vůbec žalobu podati nemůže. Odvolací soud zamítl žalobu, maje za to, že žalobkyně by mohla podati jen žalobu pro zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s. a o tuto žalobu že tu nejde.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by věc znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

S právními názory nižších soudů nelze souhlasiti. Žalobkyně domáhá se toho, by exekuce proti ní vedené byly prohlášeny za nepřípustné proto, že jí nebyly doručeny platební příkazy, exekuční tituly, tedy z určitého jiného důvodu než mají na zřeteli §§ 35, 36 a 37 ex. ř. Nejde tu proto o žádnou z těchto žalob, nýbrž o žalobu podle § 39 čís. 5 ex. ř., podle něhož se lze domáhati prohlášení exekuce za nepřípustnou i z jiných důvodů, než jsou uvedeny v §§ 35, 36 a 37 ex. ř. (srov. rozh. čís. 6394, 6725 sb. n. s.). Neobstojí proto právní názory nižších soudů, které je vedly k zamítnutí žaloby. Okolnost, že žalobkyně v žalobě označuje žalobu jako žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř., jest bezvýznamná, neboť nerozhoduje konstrukce právní v žalobě uvedená, nýbrž skutkový přednes žalující strany a jest věcí soudu, by tento skutkový děj sám posoudil po zákonu. Zjištění prvního soudu, které si odvolací soud osvojuje, je kusým, takže nelze dovolacímu soudu rozhodnouti ve věci samé. V dalším vytkl dovolací soud jednotlivě, v čem zůstalo řízení kusým.

Čís. 9831.

V tom, že třetí osoba varovala poddlužníka, by neplatil vymáhajícím věřiteli, jemuž byla pohledávka přikázána k vybrání, nelze spatřovati ohrožení soukromého práva vymáhajícího věřitele. Vymáhající vě-

řitel nemá právního zájmu na zjištění (§ 228 c. ř. s.), že třetí osobě nepřisluší právo k pohledávce.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1930, Rv I 1338/29.)

K vydobytí pohledávky 6.161 Kč s příslušenstvím byla žalobci povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávek příslušejících dlužníku Karlu R-ovi proti Josefu M-ovi, Janu S-ovi a Josefu B-ovi ve výši 8490 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce zjištění, že žalované k těmto pohledávkám nepřisluší právo, a odůvodňoval tuto žalobní prosbu tím, že si žalovaná osobovala práva k těmto pohledávkám a že varovala poddlužníky, by žalobci neplatili, jinak že zaplatí jí ještě jednou. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jde o určovací žalobu zápornou, která jest na místě jen, když někdo uplatňuje právo nebo si je, ať výslovně, ať mlčky, osobuje a tím současně ohrožuje soukromé právo žalobcovo. Avšak v souzeném případě osobovala si sice žalovaná vlastnické právo k pohledávkám, ale tím nijak neohrožovala soukromá práva žalobcova, ano její osobování si nemělo a nemohlo míti jiný právní účinek, než ten, že žalobce jako vymáhající věřitel mohl žádati na poddlužnících, by zabavené a příkázané pohledávky s přísl. podle jejich dospělosti složili u exekučního soudu (§ 307 ex. ř.). Zejména tím nemohlo býti zabráněno tomu, by žalobce nežádal na poddlužnících zaplacení a po případě je nežaloval, jak proti Josefu M-ovi a Josefu S-ovi také učinil (§ 308 ex. ř.). Poukazujíc k § 1431 obč. zák., pokud se týče k žalobě kondikční tam upravené, přezírá dovolání, že výrok, jehož se žalobce domáhá, byl by účinným jen mezi stranami, nikoli také mezi žalobcem, pokud se týče žalovanou a výše jmenovanými poddlužníky. Tím, že poddlužníci pro chování se žalované váhali s placením, byly snad dotčeny žalobcovy zájmy hospodářské, avšak sama jeho práva tím ohrožena nebyla, a právě proto nebylo tu právního zájmu na brzkém zjištění, jenž jest předpokladem nároku na právní ochranu podle § 228 c. ř. s. Podle toho, co uvedeno, nepadá ani na váhu, zda poddlužníci platili, pokud se týče, kdy zaplatili a kolik. Rozhoduje, že osobováním si práv, o něž jde, nebylo ohroženo soukromé právo žalobcovo, jenž mohl postupovati podle § 308 ex. ř. stejně, ať si žalovaná pohledávky příkázané mu k vybrání osobovala nebo nic. Neměl-li však, jak dolíčeno, žalobce p r á v n í h o zájmu na brzkém zjištění, nepochybil odvolací soud, když změnou rozsudku prvního soudu žalobu zamítl.

Čís. 9832.

Staly-li se kamna a podlahy v bytě nepoužitelnými následkem řádného používání a stárí, jest nájemce oprávněn domáhati se na pronajímateli opravy, jsou-li vady ty odstranitelné.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1930, Rv I 523/30).